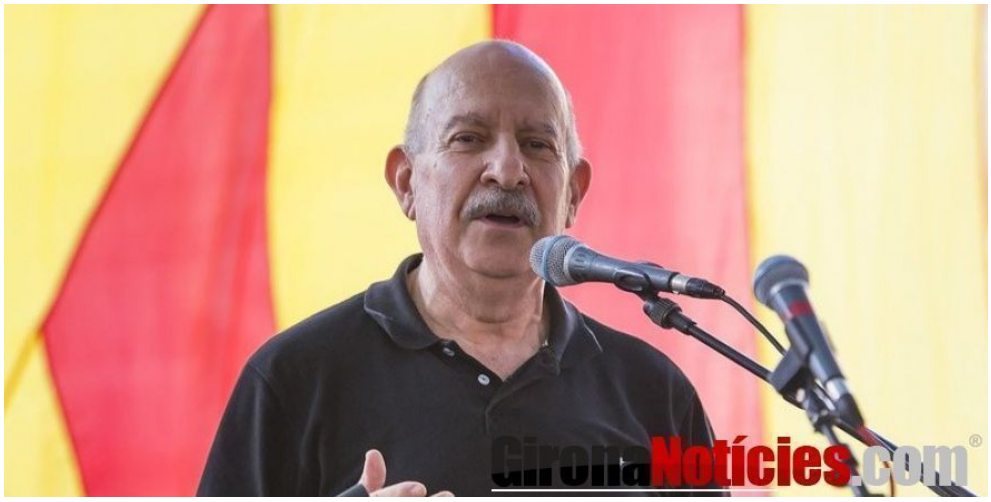
SOBRE L?ESTRATÈGIA INDEPENDENTISTA

Opinió | 26-08-2021 | 20:00

Josep Guia / Joan M. Labrador

De Beneixama a Salses hi ha 667 quilòmetres. Si el dissabte proppassat vaig assistir ?i no hi era l?únic valencià? a l?Aplec de la Porta dels Països Catalans, ja podeu comptar que no tindrem peresa, ni menys encara escrúpols enfront de la reiteració, per assistir i participar activament a les manifestacions, concentracions i marxes convocades per la Diada de l?11 de setembre i els dies 1, 2 i 3 d?octubre d?enguany (i per al 9 d?octubre a València, el 7 de novembre a Perpinyà i el 31 de desembre a Palma). La lluita continua i no s?hi valen excuses ni defalliments. Us ho dic de cor, en nom dels valencians, homes i dones, ben joves aleshores, que ja érem presents arreu del Principat i a Mallorca, en aquelles primeres Diades de combat contra la Reforma del franquisme, contra el Règim del 78.

I ho farem amb un esperit de germanor connacional i d?unitat en la lluita, per l?alliberament nacional i social dels Països Catalans. Un esperit que, al meu entendre, té implicacions. En primer lloc, que no ens confonguem d'enemic, ja que el problema central, bàsic, de supervivència i llibertat de la nació catalana, és l'ocupació francesa i espanyola ?una ocupació imperialista que fa segles que dura?, de manera que els connacionals tebis, oportunistes o fins i tot botiflers són secundaris. Mireu si són secundaris els col·laboracionistes, en particular, que no existirien sense l?ocupació. El problema, doncs, és l?amo, no pas el criat, el qual sempre és intercanviable i menystingut per part de l?amo. Cal no caure en el parany de l?enfrontament amb el criat per sobre del combat contra l?amo, encara que sigui més assequible i menys arriscat el primer que no pas el segon.

Relacionat amb això, amb aquesta lluita (prioritària) contra l?ocupant, cal evitar fer-la mostrant feblesa o, dit d?una altra forma, fent publicitat i engrandint les seves agressions. Joan Fuster té un aforisme que diu: «Un fracàs no s?improvisa», el qual mereix ser completat amb un altre: «Un fracàs no es conta». Vull dir amb això que cal que ens fem portaveus dels èxits, petits o grans, de la lluita d?alliberament, perquè això la fa més atractiva que qualsevol repertori de desgràcies. Ja fa anys, des de València, vam encunyar l?eslògan: «Cap agressió sense resposta», per fer-lo servir i aplicar-lo contra les agressions blavero-feixistes. Doncs això, apliquem-nos hi i fem propaganda de les nostres respostes. I de les nostres accions. I cal recordar que, en una nació oprimida sense dret d?autodeterminació reconegut, totes les formes de lluita són legítimes, i l?exercici de la ironia contra l?ocupant no és la menor. Practiquem-la, que això ens fa forts i fins i tot ens fa riure. Riure?ns d?ells és saludable.

Sóc conscient que, de vegades, el monstre d?aquest imperi espanyol que caduqueja fa por, però està ben corcat, com l?estaca de la cançó. Només cal empènyer una mica més per tombar aquesta xacra de la Humanitat que és l?aparell de poder de l?oligarquia espanyola (extractiva, parasitària, inquisitorial, repressora... i amb un deute del 122% del PIB). Ens faríem un favor a nosaltres, al mateix poble d?Espanya i a Europa (que, per cert, els ha ben patit en alguns moments: Portugal, Flandes...). Per tal d?aconseguir-ho, cal que l?independentisme català adopti clarament l?estratègia de contribuir a l?enderroc de l?aparell de dominació i d?espoliació anomenat Estat espanyol. Res d?apuntalar-lo, res de contribuir a la seva estabilitat política, res d?ajudar a fer passar per democràcia la continuïtat del franquisme en tants i tants aspectes. L?independentisme ha de fer pinya al voltant d?aquesta estratègia, foragitar dirigents claudicants i submisos, i cercar líders joves i valents, no funcionaris de partits, disposats a relligar el nostre poble, amb coratge, per guanyar la independència.

Relligar el nostre poble, nacionalment i socialment, anant amunt i avall del territori, defensant els interessos de la classes populars perquè la independència és també la possibilitat de millorament de les condicions de vida i de treball, sense l?espoli fiscal de l?ocupant ni l?evasió fiscal d?alguns autòctons. Alguns dels nostres tenen vertigen de contribuir a l?enderroc d?Espanya, però no hi ha un altre camí. Un enderroc que va en el sentit de la Història i que ja no el pot aturar l?oligarquia monàrquica espanyola, perquè ja no poden matar centenars de milers de persones per mantenir el seu poder. De fet, aquesta primera etapa és la «senzilla», si la comparem amb les complicacions de la construcció il·lusionant de la República catalana, independent, que haurà de quedar oberta constitucionalment a la integració, decidida democràticament, de territoris de la resta la nació catalana.

Josep Guia

Doctor en Matemàtiques (1974) i Filologia (2008)

Professor de la Universitat de València (1971-2010)

Dirigent del PSAN (1975-2019)

*Beneixama-Salses

Autor: Josep Guia